

BALÁZS K. ATTILA

[Rügyezned kell]

Rügyezned kell újra:
 ez a sorsod. Minden
 belőled nő, és semmi sem.
 Minden megtörtént már,
 és semmi sem: mit hozhatna
 még a visszalendülő
 inga szele? Riadt,
 karcsú madarak emlékét?
 Lányaink segélyszavát
 a mezítlábas reménytelenségben.
 Üveg-nyarak
 fényszakafandere véd. Bele-
 őszülünk az elengedésbe. Lányainkat
 megszülik újra
 a lehulló évek.

[Meditáció]

Ott a kapu, és nem lépek át, mozdulatlan
 vasgolyó vagyok a délután
 szimmetriatengelyében. Talán a tárgyak
 mélyén így rejtőzik a fény; talán
 a fényben maga a szinuszként
 verdeső isten. Alkonyodó tisztások
 akusztikájába oldódom. Hír érkezik
 a nélkülem lüktető jövőből.

[Önarckép IV.]

Mondataimra ráült
 az úristen, összetörte. Véletlen
 árnyékok fodrozódnak, míg
 hasztalan keresem egy madárdal
 térfogatát, amely (megeshet)
 eltömné az ideékelt üresség
 eresztékeit. Ki vagyok, ha olykor
 viselnek otromba aranytárgyak?
 A rám bízott vasgolyókat nézem,
 s az irgalom nevetséges üvegtereit.

BALÁZS K. ATTILA (1973) Székelykeresztúr